

ἐλέφαντος προστατεύοντος τὰς ἀγέλας ἢ τὰ τέκνα ἢ τοὺς θεράποντας τοῦ κυρίου, εἶναι καθημερινά.

Αἱ τίγρεις τοῦ εἶδους τούτου εἶναι τόσον ἀγριαί, ὥστε πάντοτε δέχονται τὸν ἀγῶνα, ἀν καὶ πάντοτε καταθραύονται ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ τρομεροῦ αὐτῶν ἀντιπάλου.

Ὅσον ἀμείλικτος εἶναι ὁ ἐλέφας πρὸς τὴν τίγριν, τὴν ἄρκτον, ἢ τὸν ρινόκερον τὰ ὅποια οὐδέποτε συγχωρεῖ, τοσοῦτον εἶναι γλυκύς καὶ ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἀβλαβῆ ζῶα. Εἶναι ἀδύνατον νὰ κατορθώσῃ τις τὸν ἐλέφαντα νὰ πατήσῃ ἔντομον, ὅσῃν καὶ ἂν ἔχῃ ἐπ' αὐτὸν ἐξουσίαν.

Ὅλοι γνωρίζουσι τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἔντομα, τὰ ὅποια ὀνομάζονται «bêtes à bon Dieu» τὸ αὐτὸ εἶδος ἐντόμων ὑπάρχει καὶ ἐν Ἰνδία, ἀλλὰ μείζον κατὰ τὸ μέγεθος.

Πολλάκις χάριν δοκιμῆς εἶδον νὰ λαμβάνωσιν ἐν τῶν ἐντόμων τούτων καὶ νὰ θέτωσιν αὐτὸ ἐπὶ ὀμαλοῦ ἐδάφους π. γ. ἐπὶ τῶν πλακῶν αὐλῆς καὶ νὰ διατάσσωσι τὸν ἐλέφαντα νὰ πατήσῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ποδός. Οὔτε ὁ ὀδηγός, οὔτε ὁ κύριος τοῦ ἐλέφαντος ἠδυνήθησάν ποτε νὰ τὸν ἐμποδίσωσι νὰ ἐγείρῃ τὸν πόδα ὑπὲρ τὸ ἔντομον οὐχὶ ὅπως βλάβῃ, ἀλλ' ὅπως προφυλάξῃ αὐτό. Ἐὰν τοῦναντίον παραγγείλῃς τὸν ἐλέφαντα νὰ σοὶ φέρῃ τὸ ἔντομον λαμβάνει αὐτὸ λεπτότατα διὰ τῆς ἄκρας τῆς προβοσκίδος καὶ σοὶ ἐγχειρίζει, χωρὶς νὰ θίξῃ κἀν αὐτοῦ τὰς πτέρυγας.

I. E.

ΕΟΡΤΑΙ ΕΝ ΝΑΝΣΥ

Ἡ εὐγνωμονοῦσα Γαλλία ἐτέλεσεν ἐσχάτως ἐν Νανσύ συγκινητικὴν ἑορτήν, τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ κλεινοῦ Θιέρσου. Ἐκ Παρισίων καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπέρρυσαν ὑπουργοί, γεροισιασταί, βουλευταί, δημοσιογράφοι καὶ πολλὰ χιλιάδες λαοῦ· ἡ ἑορτὴ αὕτη ἀπεδείχθη ἐθνικὴ ἐπίδειξις ὑπὲρ τῆς συντηρητικῆς δημοκρατίας, διέψευσε δὲ τὰς ἐλπίδας τῶν μοναρχικῶν, οἵτινες προσῆπον ὅτι οἱ δημοκρατικοὶ θὰ ἐξώκελλον εἰς ἐπιδείξεις ἐναντίον τῆς Γερμανίας. Ἐκ τῶν ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίσι δημοσιευθεισῶν διεξοδικῶν περιγραφῶν ἐραυρίζομεθα τὰ ἐπόμενα: Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἤρξατο τῇ 2 Αὐγούστου (ἔ. ν.) καὶ ἔληξε τῇ 4 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἡ κυρία Θιέρσου ἐγένετο δεκτὴ ἐν Νανσύ μετὰ βασιλικῶν αὐτόχρημα τιμῶν.

Τῇ πρώτῃ τῆς 2 Αὐγούστου ἐγένετο γεωποικικὴ ἔκθεσις, μετὰ μεσημβρίαν δέ, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἵπποδρόμου, ἀνέγνωσεν ὁ σοφὸς καθηγητῆς κ. Bichat ἐπιστημονικὴν διατριβὴν του περὶ τοῦ ποταμοῦ Μοζέλα καὶ τῆς διευθύνσεως τῶν ὑδάτων αὐτοῦ. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐξετελέσθησαν ἐν τῷ μεγάλῳ παραδείσῳ γυμναστικοὶ ἀγῶνες εἰς ὃν ἔλαβον μέρος πολλὰ μέλη τῶν διαφόρων ἐν Γαλλίᾳ γυμναστικῶν ἑται-

ριῶν. Τὴν ἐσπέραν ἡ πόλις ἦτο κατάφωτος.

Ἡ 3 Αὐγούστου ἦτο ὠρισμένη εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀνδριάντος. Ἀπὸ πρώτης διενεμήθησαν ἐλέη πρὸς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Τὴν 9 ὥραν π. μ. ὁ δήμαρχος τῆς Νανσύ προσέφερε τὸν οἶνον τῆς τιμῆς πρὸς τοὺς γυμναστάς. Τὴν 1 μ. μ. ὥραν, ἐν τῇ «Πλατεῖᾳ Στανισλάου» ἐγένετο ἡ ἀποκάλυψις τοῦ ἀνδριάντος. Ὁ κ. Νομπλὸς ἀρχαῖος βουλευτῆς τῆς Μοζέλης ἐν τῇ ἐθνικῇ συνελεύσει τοῦ 1871 καὶ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἀνδριάντος ἐπιτροπῆς, παραδίδει τῇ πόλει τὸν ἀνδριάντα ἀπαγγείλας κατὰλληλον λόγον. Ἀκολούθως ὠμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας κ. Μαρτέλ καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Λεπέρ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κυβερνήσεως. Εἶτα ὠμίλησεν ὁ δήμαρχος τῆς Νανσύ, μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ ὁποίου τὸ περικάλυμμα τοῦ ἀνδριάντος κατέπεσεν ἐν τῷ μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐπευφημιῶν, πλεῖστοι δὲ στέφανοι κατετέθησαν ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων διαφόρων πόλεων, ἑταιριῶν καὶ σωματείων. Ὁ στέφανος τῆς πόλεως τοῦ Μὲτς ἦτο κεκαλυμμένος διὰ μαύρης σκέπης. Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Ἰούλιος Σίμων, ὅστις ἐξέφρασε καὶ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς κυρίας Θιέρσου, πρὸς τὴν πόλιν Νανσύ διὰ τὴν ἀνεγερσιν τοῦ ἀνδριάντος. Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Λεγκουβὲ ἀνέγνω, μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν τέχνης τῆς ἀπαγγελίας, ὠραῖον ποίημα. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην διενεμήθησαν βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας γυμναστάς, τὴν δὲ 6 ἐσπερινὴν ὥραν ἐδόθη μέγα συμπόσιον ἐν τῷ δημοφιλῆ τῆς πόλεως, καὶ ἐφωταγωγίθη ἡ πόλις.

Τὴν 4 Αὐγούστου ἐτελέσθησαν ἵππικοὶ ἀγῶνες.

Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ κ. Ἰουλίου Σίμωνος ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα.

«Ὁ Θιέρσος ὑπῆρξε διὰ παντὸς εὐσταθὲς ὑπέρμαχος τῶν ἀναγκαιῶν ἐλευθεριῶν. Ὅτε εἶδε προσβαλλομένης τὰς πεποιθήσεις του, παρητήσατο τὴν δημοτικότητα καὶ ἀντέστη πρὸς τὸ ἔθνον αὐτοῦ κόμμα. Μέγαν ἀπέδειξεν αὐτὸν ἡ εὐστάθεια πρὸς τὰς γενναίας καὶ ἐλλόγους πεποιθήσεις του. Ἐσπούδασε νὰ προλάβῃ τὸν πόλεμον. Ἐπὶ δὲ τοῦ πολέμου ἐμόχθησεν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Εὐρώπῃ. Ἀναβάς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐδέησε νὰ ὑποστῇ τρεῖς ἀγῶνας δεινούς, κατὰ τοῦ Δήμου, κατὰ τῶν πολεμίων, κατὰ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως. . . . Ἀλλὰ καὶ ἀποχωρήσας, ὑπῆρξεν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡ ἐλπίς ἡμῶν. Προσφῆτευσεν τὸν θρίαμβόν τῆς τρίτης δημοκρατίας. Τὰς προσφητείας του ἐδικαίωσαν ὁ Θεός, ἡ καθολικὴ ψηφοφορία καὶ ἡ σύνεσις τῆς Βουλῆς. Ναί· ἡ σωθεῖσα Γαλλία κατέχει διὰ παντὸς τὴν καθολικὴν ψηφοφορίαν, δημοκρατικὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διανοεῖσθαι, διδάσκειν καὶ γράφειν. Ἡ δημοκρατία προέκυψεν ἐξ

ἀγῶνος, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ νικηθῶσιν οἱ ἐγχοροὶ καὶ νὰ ἐγκαινισθῇ περίοδος ἐξουσίας, ἐν ἣ θὰ πράυνθῶσι καὶ αὐτοὶ καὶ προσελκυσθῶσιν. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1789 εὔρε τὸν τελικὸν αὐτῆς τύπον, τὴν συντηρητικὴν καὶ φιλελεύθερον δημοκρατίαν, οἷαν ἠθέλησε καὶ ἐδημιούργησεν ὁ Θιέρσος». Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς Λεπερ εἶπεν, ὅτι προσῆλθεν ἡ κυβέρνησις, ὅπως τιμῆσῃ τὸν ἔνδοξον ἀπελευθερωτὴν τοῦ πατρῶος ἐδάφους. Ἀνέμνησε τὰς ἀμυθῆτους δυσχερείας, πρὸς ἃς ἐδέησε νὰ παλαίσῃ, ὅποτε ἤχημαζεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἦσαν ἐξηντλημένοι οἱ δημόσιοι πόροι, ἐβαρύνοντο οἱ πολῖται δι' εἰσφορῶν πολεμικῶν, κατείχοντο ὑπὸ ξένων τὰ φρούρια, ἀπῆγετο εἰς αἰχμαλωσίαν ὁ στρατός, ἐδιγρονόει δὲ ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις. α' Ὁ Θιέρσος ἐνέβαλε πᾶσι θάρρος· ἀνέπτυξε τοὺς πόρους μετὰ θαυμαστῆς δραστηριότητος· ἐπαγίωσε τὴν κυβέρνησιν τοῦ τόπου διὰ τοῦ τόπου, ἦν ἐπίστευσεν ὅτι εὔρεν ἐν τῇ συνταγματικῇ καὶ κοινοβουλευτικῇ μοναρχίᾳ, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Ἀγγλίας, παρὰ πᾶσαν τὴν διαφορὰν τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐθίμων τῶν δύο χωρῶν, ἥτις καθίστα ἀδύνατον οἰανδήποτε ἀφομοίωσιν. Ἐπιδὼν τὴν πτώσιν ὀκτῶ κυβερνήσεων, ἦλθεν εἰς ἐπίγνωσιν, ὅτι μόνον δυνατὸν εἶδος κυβερνήσεως ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ἡ τὴν ἐπανάστασιν καταπαύουσα δημοκρατία.» Ὁ δὲ κ. Λεγκουβὲ εἶπε:

«Τρεῖς ἄνδρες κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ πνεύματός των ἀνεκαίνισαν τὰς τύχας τῆς ἰδίας πατρίδος· ὁ Καβούρ, ὁ Θιέρσος καὶ ὁ Βίσμαρκ.»

Λέγεται, ὅτι ὁ Γαμβέτας προσελθὼν νὰ ὁμιλήσῃ ἐπίσης, εἶπεν· α' Ἡ Νανσὺ κεῖται ἐγγύτατα τῶν συνόρων. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, θὰ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειλέων μου ὑπαινιγμὸς τις περὶ τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης. Προτιμῶ νὰ σιωπήσω.

Ὁ ἀνεγερθεὶς ἀνδριάς, ἐκ μαρμαρῶν, εἶνε ἔργον τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ κ. Γκιλπερ, νικήσαντος ἐν διαγωνισμῷ μεταξὺ ἐβδομηκοντα πέντε διαγωνισθέντων καλλιτεχνῶν.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΤΕΡΑΣ.

Κατ' αὐτὰς ἀφικνεῖται ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην νέον μουσικὸν τέρας, μὴς Τερεζίτα Πάτθορθ ὀνομαζόμενον. Εἶνε δὲ αὕτη νεανὺς αὐτῆ μόνῃ δυναμένη νὰ ἐκτελῇ τετραφιδίαν ὄλην διὰ τεσσάρων ὀργάνων. Δεινὸν τὸ ἀκουσμα, ἀλλ' ἀληθινόν. Ἡ φύσις εὐνόησασα ἐξαίρετως τὴν μὴς Τερεζίταν, ἐπρόικισεν αὐτὴν διὰ τριῶν ζευγῶν χειρῶν καὶ δύο ζευγῶν ποδῶν, ἐν ἄλλοις λόγοις ἐπλάσεν αὐτὴν τέρας ἐξάχειρον καὶ τετράπου, ἀλλὰ μουσικώτατον ὅμως. Καὶ διὰ δύο μὲν τῶν ἐξ χειρῶν αὐτῆς ἐκτελεῖ τὸ μέρος τοῦ κλειδοκυμβάλου, διὰ δύο δὲ ἑτέρων τὸ τοῦ τετραχόρδου. Αἱ ὑπολειπόμεναι δύο χεῖρες εἶνε ὀπισθεν κατὰ

τὴν ῥάχιν καὶ δι' αὐτῶν παίζει βαρὺ τετράχορδον (alto) καὶ διὰ τῶν τεσσάρων ποδῶν βαρυβάριτον (violoncelle). Ὡστε βλέπετε ὅτι εὐλόγως δύναται νὰ ὀνομασθῇ *γυναικορρήστρα*.

Κυρία Σ *

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΑ'

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ'—ΕΙΣ ΑΥΚΕΡΝΗΝ. (ἔν. Ἐλεττα).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Αὐγούστου 1879.

Τίποτε σχεδὸν ἄξιον λόγου δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ἐξ Ἀθηνῶν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ ἐντρέπομαι τῇ ἀληθείᾳ, ὅχι ἐννοεῖται εἰς λογαριασμὸν μου, ἀλλ' εἰς λογαριασμὸν τῆς ἐλληνικῆς μεγαλοπόλεως διὰ τὴν νεολογικὴν αὐτῆς πτωχείαν. Καὶ ὅμως αἱ Ἀθηναί, ὡς καὶ ἄλλοτε σοῦ ἔγραψα, μεγαλύνονται ὀλονέν, μεγαλύνονται καὶ αὐξάνουσι, τὸ δὲ μέτρον τοῦ σημερινοῦ των μεγαλείου σοὶ παρέχει αὐτὸ καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου θὰ ἐκλέξῃ ἐφέτος, κατὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς, ὅχι πλέον ἔξ, ὡς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ ὀκτῶ ἀντιπροσώπους. Δὲν δύνασαι, πιστεύω, νὰ μοῦ ἀρνηθῆς, ὅτι τοῦτο εἶνε πρόοδος, πρόοδος ἀληθινὴ καὶ ἀδιαφιλονεικητος, τὴν ὁποῖαν οὐδ' αὐτοὶ τῆς Ἑλλάδος οἱ ἐγχοροὶ δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν. Ἡμπορεῖ τις ἴσως, ἂν ἦνε μάλιστα φύσει δίκαιος ἄνθρωπος, φιλόσοφος, μεμψίμοιρος καὶ ἀπαισιόδοχος, νὰ μὴ παραδέχεται ὡς ἐκφανῆ μαρτύρια τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπὸ τοῦ 1870 δεκαετίαν, τὸν ἐγκληματισμὸν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου παρ' ἡμῖν, τὴν εἰσαγωγὴν τῶν raouls, καὶ τῶν ἀθῶν questions, τὰς μονομαχίας χάριν ἐνός μανδηλίου μιᾶς γαλλίδος ἡθοποιοῦ, τοὺς bals costumés, τὴν Lilly καὶ ἄλλα πολλά, πειστικώτατα ἐν τούτοις τεκμήρια, μαρτυροῦντα ὅτι αἱ Ἀθηναίαι δὲν δύνανται νὰ κοιμηθῶσιν ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν των, ἀκούουσαι ὅτι οἱ Παριεῖαι ὀνομάζονται ἐνίοτε nouvelle Athènes, καὶ προσπαθοῦσι νὰ γείνωσι Παριεῖαι διὰ νὰ ἦνε ἄξια τοῦ ὀνόματός των. Ὅλ' αὐτὰ φιλονεικούντα ἴσως καὶ δύναται νὰ φιλονεικηθῶσι. Δύναται τις ἴσως μάλιστα καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι αἱ Ἀθηναίαι ἀπέχουσι ἔτι πολὺ τῶν Παρισιῶν, διότι τοῦ comble ἀκόμη, καὶ . . . πολλὰ ἄλλα πράγματα. Τίς ὅμως, σὲ παρακαλῶ, θὰ διαμφισβητήσῃ, ὅτι δὲν προώδευσε καὶ δὲν ἀνεπτύχθη καταπληκτικῶς πόλις, ἥτις μετὰ ἓνα περίπου μῆνα θὰ ἔχῃ ὀκτῶ ἐκλεκτοὺς—δηλ. βουλευτὰς—ἐκ τριῶν περιῶν κλητῶν—ἦτοι ὑποψηφίων, ἐνῶ εἶχε τέσσαρας μόνον κατὰ τὰ 1860, πέντε κατὰ τὰ 1865 καὶ ἔξ κατὰ τὰ 1871; Φαντάσου ἐπὶ στιγμήν, ὅτι μετὰ ἓνα αἰῶνα, ἂν τὰ πράγματα, θεοῦ εὐδοκούντος, βαίνωσιν ὡς βαίνουσι, καὶ αἱ Ἀθηναίαι μας προοδεύωσιν ὡς προ-